

Arrest

nr. 148 666 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. KLAPWIJK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van eerste verzoekende partij, (Sha.P.):

"A. Feitenrelaas

U, (Sha.P.), verklaarde het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten. U werd geboren op 06/04/1962 te Sialkot. U bent christen en bent gehuwd met (Nas.) (ov X). In 2006 vertrok u naar Zweden om er op de Pakistaanse ambassade als veiligheidsmedewerker te werken. Een maand na uw aankomst vroeg uw baas en eerste secretaris van de ambassade uw mening naar de uitspraak van de paus Benedictus waarin hij vermeldde dat de islam zich met het zwaard heeft verspreid. U antwoordde enkel dat de paus altijd gelijk had waarna uw baas kwaad werd. Nadien maakte hij u het werk moeilijk en poogde hij op allerlei manieren u terug naar Pakistan te sturen. U werd fouten in de schoenen geschoven waaraan u geen schuld trof, kon amper buitenkomen en er werd een medisch attest

gemaakt waarin stond dat u depressief was en terug op rust moest komen in Pakistan. Ondanks de druk bleef u op de ambassade doorwerken. Uw gezin in Pakistaan kreeg ook telefoons met de vraag wanneer u naar Pakistan zou terugkeren. In 2009 vervoegde uw echtgenote, uw 2 zonen ((A.) ov 6.814.018 en (Q.S.) ov 7.695.012) en 2 dochters ((Nal.) ov 6.814.011 en (Shu.) ov 7.695.009) u in Zweden en vertelde u hen over de problemen. Eén dochter bleef in Pakistan omdat zij reeds was getrouwd. U ging niet meer naar uw werk en stelde dat men u van blasfemie beschuldigde. U diende korte tijd na de aankomst van uw gezin een asielaanvraag in Zweden in. Op 9/03/2010 kwam u van een kennis te weten dat u en uw gezin (op uw dochter na die in Pakistan achterbleef) op een zwarte lijst stonden wat impliceert dat jullie allen door de Pakistaanse autoriteiten worden gezocht. U stelde dat heel uw gezin van blasfemie werd beschuldigd en hierdoor zou worden opgepakt. Omdat jullie asielaanvraag in Zweden werd geweigerd, vluchtte u met uw familie naar België waar jullie op 16/05/2011 een asielaanvraag indienden. Omdat Zweden volgens de Dublin II verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvraag werden jullie aanvragen niet in overweging genomen. Op 23/04/2013 dienden jullie een nieuwe asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten voor: foto's, een brief van een Belgische pastoor, een e-mail, jullie huwelijksakte, uw schriftelijke reacties op beschuldigingen van uw baas, een zwarte lijst, een medisch attest, een brief van uw baas betreffende documenten van een Zweeds staatsburger, schriftelijke vragen van uw baas tot uw overplaatsing, een klachtenbrief van uw baas, bewijzen tot lidmaatschap van de Fatima kerk en schoolbewijzen van de kinderen.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden, waarbij het onderzoek van uw asielaanvraag met de nodige omzichtigheid wordt gevoerd. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde een blasfemieaanklacht en de dood te vrezen omwille van een uitspraak die u over de paus heeft gedaan. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Ten eerste is uw onwetendheid en gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over de concrete inhoud, de achtergrond en de mogelijke impact van de beschuldigingen, om diverse redenen niet aannemelijk.

U verklaarde dat u en uw gezin officieel door de Pakistaanse autoriteiten worden gezocht op basis van een zwarte lijst waarop jullie allen (op uw dochter na die nog in Pakistan verblijft na) vermeld staan. U gaat ervan uit dat u en uw gezin van blasfemie worden beschuldigd wat een zeer ernstig misdrijf is en gaf aan dat er wellicht een officiële klacht tegen u is opgemaakt (CGVS p.4, 6- 7, 9- 11). Uw dochter (Shu.) verklaarde eveneens dat heel de familie van blasfemie wordt beschuldigd, mede omdat zij van u heeft gehoord dat als 1 iemand van het gezin wordt beschuldigd, het hele gezin wordt beschuldigd (CGVS (Shu.) p.4). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk niet weet waarvoor u gezocht wordt of waarvan u wordt beschuldigd. Meerdere malen verklaarde u immers niet te weten van wat u officieel wordt beschuldigd. U gaf aan dat u zich enkel op de zwarte lijst baseert en dat enkel mensen die een zwaar misdrijf gepleegd hebben op dergelijke lijst voorkomen (CGVS p.5-7). Uit dit door u neergelegde document blijkt echter enkel dat een verbod wordt opgelegd om consulaire diensten te verschaffen aan de in de lijst vermelde personen. Het bevat geen enkele informatie waarom deze maatregel tegen uw gezin werd opgelegd, laat staan enige melding of concrete indicatie van een officiële beschuldiging. Evenmin kon u aangeven waarom uw hele gezin van dit misdrijf zou worden beschuldigd (CGVS p.15). U vermoedde enkel dat u op basis van artikel 298 C zou worden beschuldigd omwille van het beledigen van de profeet waarop de doodstraf in Pakistan staat (CGVS p.6). Los van het feit dat het artikel 295 C is die dit beslaat (zie landeninformatie 1), is het ook maar de vraag hoe in hoeverre uw uitspraak over de paus kan gezien worden als een belediging van de profeet.

In het licht van uw verregaande onwetendheid is het niet aannemelijk dat u niet meer inspanningen hebt geleverd om te weten te komen van wat u effectief op officiële basis wordt beschuldigd, waarom uw gehele familie (op 1 dochter na die nog in Pakistan verblijft) eveneens wordt beschuldigd en op welke

basis (de nexus tussen uw uitspraak en het wetsartikel 295 c inclus) u wordt beschuldigd (CGVS p.10). Gezien u van een kennis/vriend die op de ambassade in Noorwegen werkte de zwarte lijst kreeg doorgestuurd en uit uw verklaringen blijkt dat hij toegang heeft tot veel informatie kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze persoon u meer concrete informatie kon geven over het waarom u officieel gezocht wordt en concreet welke beschuldigingen er effectief tegen u en uw gezin lopen. Tekenend hierbij is dat u zelfs niet wist over wat of wanneer u de laatste keer met hem hebt gebabbeld (CGVS p.8-9). Voorts is het niet aannemelijk dat u via de christelijke gemeenschap in Pakistan niet méér informatie kon verkrijgen. U gaf aan dat u de priester in Pakistan had kunnen contacteren maar dat u dit nog niet had gedaan (CGVS p.17). Een advocaat in Pakistan had u evenmin gecontacteerd (CGVS p.16).

Indien u en uw gehele gezin (waaronder een minderjarige zoon die op het moment van de opstelling van de lijst 10 jaar was) daadwerkelijk officieel van blasfemie worden beschuldigd zoals u vermoedde, kan redelijkerwijs ook worden aangenomen dat dit welbekend zou zijn in Pakistan. Het betreft immers een zeer ernstige beschuldiging en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er jaarlijks tussen 10 tot 15 blasfemiezaken zijn gespreid over de vertegenwoordigers van religieuze minderheden. De omvang van blasfemiezaken tegen christenen die juridisch werden behandeld ligt onder de tien per jaar. Hieruit besluit landinfo dat de problemen van christenen in de vorm van onrechtmatige beschuldigingen en maatregelen moeilijk als omvangrijk kunnen worden omschreven (zie landeninformatie 1). Hoewel dit hoegenaamd geen onderschatting betreft, blijkt dit toch relatief weinig voor te komen en kan worden aangenomen dat dergelijke gevallen welbekend zijn in Pakistan, zeker in geval het een heel gezin (een kind van 10 jaar inclus) zou betreffen. Ook in dit licht is uw gebrek aan kennis en inspanningen om meer te weten te komen niet aannemelijk.

Tot slot is uw gebrek aan inspanningen om te weten te komen in hoeverre de beschuldigingen reëel zijn en over wat het gaat eveneens volkomen onaannemelijk in het licht dat u nog een dochter in Pakistan heeft. Indien u de overtuiging hebt dat u, uw vrouw en uw 4 kinderen hiervan worden beschuldigd omdat de hele familie verantwoordelijk wordt geacht, is het evident dat u zich ten goede zou informeren om te weten te komen of dit repercussies op uw dochter in Pakistan kan hebben. Ondanks het feit dat zij is getrouwd, maakt zij immers redelijkerwijs nog steeds deel uit van uw gezin. U gaf immers zelf aan niet te weten waarom uw dochter die nog in Pakistan verblijft niet op de lijst voorkomt (CGVS p.13). Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u of uw gezin effectief van blasfemie in Pakistan worden beschuldigd wat niettemin de kern van uw vervolgingsvrees is.

Als tweede aspect in de geloofwaardigheidsanalyse is vastgesteld dat u en uw vrouw incoherente verklaringen afleggen betreffende het tijdstip waarop jullie te weten kwamen over de zwarte lijst. U verklaarde niet te weten in welk jaar u de lijst verkreeg, maar dacht dat u het in hetzelfde jaar ontving dat u stopte met werken (2009). U stelde dat het enkele maanden na de aankomst van uw familie in Zweden moest zijn geweest (CGVS p.8, 14). Ook uw vrouw gaf in eerste instantie aan niet te weten in welk jaar zij te weten kwam dat u op de zwarte lijst stond, maar gaf tot 2 maal toe expliciet aan dat het in hetzelfde jaar was dat zij in Zweden aankwam. Ze stelde eveneens dat het ongeveer 2-4 maanden na hun aankomst in Zweden was (CGVS echtgenote p.6-7). Echter blijkt elders uit uw verklaringen dat u pas over de zwarte lijst te weten kwam toen uw kennis u deze per e-mail doorstuurde (CGVS p.17). De door u neergelegde e-mail dateert echter van 9 maart 2010, bijna een jaar na de aankomst van uw familie in Zweden (uit printrak blijkt dat zij reeds in april 2009 in Zweden aankwamen). Gezien het belang van dergelijk document en de impact die dit moet hebben gehad, vanaf toen werd volgens u uw gehele familie van een in Pakistan zeer ernstig misdrijf beschuldigd, is het onredelijk dat zowel u als uw vrouw een dergelijk vaag/incoherent tijds kader gaven waarin jullie deze voor jullie belangwekkende informatie te weten kwamen. Hoewel het logisch is dat u slechts een kopie kan neerleggen, blijft de vaststelling dat dit slechts een kopie betreft die geen enkele stempel bevat zodat weinig bewijskracht aan dergelijk document kan worden gegeven, zeker in geval deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Gezien dit het enige concrete bewijsstuk betreft dat indiceert dat u en uw familie door de Pakistaanse autoriteiten worden gevisieerd, zijn bovenstaande vaststellingen dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van dit attest.

Ten derde, in de door u geschetste omstandigheden is het weinig logisch dat u tot mei 2009 op de ambassade kon doorwerken en u klaarblijkelijk uit eigen beweging niet meer naar uw werk ging (CGVS p.3). U stelde wel dat uw baas u op verschillende manieren poogde te laten overplaatsen naar Pakistan, maar hier niet in slaagde. Hij zou zelfs zover gegaan zijn een vervalst medisch attest door een psycholoog te laten opstellen waarin gewag werd gemaakt van een depressie en dat een reis naar Pakistan enige verbetering hierin kon brengen (CGVS p.5). Het komt echter bevreemdend over dat het voor een machtig iemand (zoals u zelf aangaf) die een hoge positie op de ambassade bekleedt (hoofd kantoor zoals in de door u neergelegde brieven staat vermeld) zo moeilijk is om een 'gewone' veiligheidsman die bovendien in zijn ogen een misdrijf heeft gepleegd, te laten overplaatsen (CGVS p.6). Dit te meer daar hij er in 2009, naar uw verklaringen, wel in slaagde een volledige familie

waaronder een kind van 10 jaar van een zwaar misdrijf te laten beschuldigen. Dergelijke gang van zaken houdt weinig steek.

Ten slotte, als laatste element, komt het evenzeer bevreemdend over dat uw vrouw amper kennis had over wat er precies aan de hand was hoewel zij naar haar verklaringen eveneens wordt beschuldigd. Gevraagd waarom u van blasfemie werd beschuldigd, gaf zij vaagweg aan dat het iets met een discussie over de paus had te maken. Naast de vaagheid van deze verklaring, gaf ze aan dat de discussie over paus 'John' (Johannes Paulus II) ging, terwijl het volgens uw verklaringen over een uitspraak van paus Benedictus ging (CGVS echtgenote p.3, CGVS p.4). Te meer gezien zij en haar kinderen ook op de zwarte lijst voorkomen, is het niet aannemelijk dat zij dit niet zou weten. Het feit dat uw zoon verklaarde dat u aan het hele gezin vertelde dat de uitspraak van paus Benedictus betreffende de verspreiding van de islam met het zwaard de oorzaak van jullie problemen betreft, maakt dergelijke onwetendheid van haar des te onaannemelijker (CGVS Archad p.3).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsvrees ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze zijn asielmotieven weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen

en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De overige door u en uw familie neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De foto's, de brief van de Belgische pastoor en de bewijzen van jullie lidmaatschap tot de Fatima kerk tonen aan dat u en uw gezin tot de christelijke gemeenschap behoren wat evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw schriftelijke reacties op de beschuldigingen van uw baas geven enkel aan dat u verklaringen geeft voor het foutlopen van bepaalde procedures betreffende het paspoort van een Zweeds staatsburger en voor uw laattijdige aankomst op de ambassade. De brieven van uw baas geven enkel aan dat hij ontevreden was over het foutlopen van bepaalde procedures inzake het paspoort van een Zweeds staatsburger en over uw laattijdige aankomst op de ambassade. Dergelijke zaken kunnen geenszins aantonen dat er sprake is van kwade wil van uw baas, te meer u nadien nog kon blijven doorwerken op de ambassade.

Het medisch attest bevat indicaties van een depressie van uwentwege en de aanbeveling dat u best een tijdje naar uw familie in Pakistan terugkeert om er te herstellen. Geenszins kan hieruit worden opgemaakt dat dit een vervalst medisch attest is dat uw baas heeft laten opmaken.

De vragen tot overplaatsing van uw baas geven aan dat hij zich ernstige zorgen maakte over de impact van uw medische toestand (depressie) op uw werk en hij het in ieders belang vond dat u naar Pakistan terugkeerde. Wederom kan op basis van die vragen niet worden opgemaakt dat er sprake is van enige kwade wil is van uw baas.

De schoolbewijzen van uw kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van tweede verzoekende partij, (Nas.P.):

"A. Feitenrelaas

U, (Nas.), verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 01/01/1968 te Rawalpindi geboren en belijdt het christelijke geloof. In 2009 reisde u met uw kinderen (Q.S.) (ov 7.695.012), (A.) (ov 6.814.018), (Shu.) (ov 7.695.009) en (Nal.) (ov 6.814.011) naar Zweden waar uw echtgenoot, (Sha.P.) (ov 6.814.022), werkte op de Pakistaanse ambassade. Jullie kwamen te weten dat hij problemen met zijn baas had omwille van een uitspraak over de paus die als blasfemie werd opgevat. Voorts stonden jullie op een zwarte lijst waaruit bleek dat jullie allen van blasfemie worden beschuldigd. Jullie dienden een asielaanvraag in Zweden in die evenwel werd geweigerd. In 2011 reisden jullie naar België waar jullie op 16/05/2011 een eerste asielaanvraag indienden. Deze werden echter niet in overweging genomen daar volgens de Dublin II verordening Zweden verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvragen. Op 23/04/2013 dienden jullie een tweede asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot (Sha.P.) (CGVS p.2). In het kader van de door zijn ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden, waarbij het onderzoek van uw asielaanvraag met de nodige omzichtigheid wordt gevoerd. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde een blasfemieaanklacht en de dood te vrezen omwille van een uitspraak die u over de paus heeft gedaan. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Ten eerste is uw onwetendheid en gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over de concrete inhoud, de achtergrond en de mogelijke impact van de beschuldigingen, om diverse redenen niet aannemelijk.

U verklaarde dat u en uw gezin officieel door de Pakistaanse autoriteiten worden gezocht op basis van een zwarte lijst waarop jullie allen (op uw dochter na die nog in Pakistan verblijft na) vermeld staan. U gaat ervan uit dat u en uw gezin van blasfemie worden beschuldigd wat een zeer ernstig misdrijf is en gaf aan dat er wellicht een officiële klacht tegen u is opgemaakt (CGVS p.4, 6- 7, 9- 11). Uw dochter (Shu.) verklaarde eveneens dat heel de familie van blasfemie wordt beschuldigd, mede omdat zij van u heeft gehoord dat als 1 iemand van het gezin wordt beschuldigd, het hele gezin wordt beschuldigd (CGVS (Shu.) p.4). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk niet weet waarvoor u gezocht wordt of waarvan u wordt beschuldigd. Meerdere malen verklaarde u immers niet te weten van wat u officieel wordt beschuldigd. U gaf aan dat u zich enkel op de zwarte lijst baseert en dat enkel mensen die een zwaar misdrijf gepleegd hebben op dergelijke lijst voorkomen (CGVS p.5-7). Uit dit door u neergelegde document blijkt echter enkel dat een verbod wordt opgelegd om consulaire diensten te verschaffen aan de in de lijst vermelde personen. Het bevat geen enkele informatie waarom deze maatregel tegen uw gezin werd opgelegd, laat staan enige melding of concrete indicatie van een officiële beschuldiging. Evenmin kon u aangeven waarom uw hele gezin van dit misdrijf zou worden beschuldigd (CGVS p.15). U vermoedde enkel dat u op basis van artikel 298 C zou worden beschuldigd omwille van het beledigen van de profeet waarop de doodstraf in Pakistan staat (CGVS p.6). Los van het feit dat het artikel 295 C is die dit beslaat (zie landeninformatie 1), is het ook maar de vraag hoe in hoeverre uw uitspraak over de paus kan gezien worden als een belediging van de profeet.

In het licht van uw verregaande onwetendheid is het niet aannemelijk dat u niet meer inspanningen hebt geleverd om te weten te komen van wat u effectief op officiële basis wordt beschuldigd, waarom uw gehele familie (op 1 dochter na die nog in Pakistan verblijft) eveneens wordt beschuldigd en op welke basis (de nexus tussen uw uitspraak en het wetsartikel 295 c inclusief) u wordt beschuldigd (CGVS p.10). Gezien u van een kennis/vriend die op de ambassade in Noorwegen werkte de zwarte lijst kreeg doorgestuurd en uit uw verklaringen blijkt dat hij toegang heeft tot veel informatie kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze persoon u meer concrete informatie kon geven over het waarom u officieel gezocht wordt en concreet welke beschuldigingen er effectief tegen u en uw gezin lopen. Tekenend hierbij is dat u zelfs niet wist over wat of wanneer u de laatste keer met hem hebt gebabbeld (CGVS p.8-9). Voorts is het niet aannemelijk dat u via de christelijke gemeenschap in Pakistan niet méér informatie kon verkrijgen. U gaf aan dat u de priester in Pakistan had kunnen contacteren maar dat u dit nog niet had gedaan (CGVS p.17). Een advocaat in Pakistan had u evenmin gecontacteerd (CGVS p.16).

Indien u en uw gehele gezin (waaronder een minderjarige zoon die op het moment van de opstelling van de lijst 10 jaar was) daadwerkelijk officieel van blasfemie worden beschuldigd zoals u vermoedde, kan redelijkerwijs ook worden aangenomen dat dit welbekend zou zijn in Pakistan. Het betreft immers een zeer ernstige beschuldiging en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er jaarlijks tussen 10 tot 15 blasfemiezaken zijn gespreid over de vertegenwoordigers van religieuze minderheden. De omvang van blasfemiezaken tegen christenen die juridisch werden behandeld ligt onder de tien per jaar. Hieruit besluit landinfo dat de problemen van christenen in de vorm van onrechtmatige beschuldigingen en maatregelen moeilijk als omvangrijk kunnen worden omschreven (zie landeninformatie 1). Hoewel dit hoegenaamd geen onderschatting betreft, blijkt dit toch relatief weinig voor te komen en kan worden aangenomen dat dergelijke gevallen welbekend zijn in Pakistan, zeker in geval het een heel gezin (een kind van 10 jaar

inclus) zou betreffen. Ook in dit licht is uw gebrek aan kennis en inspanningen om meer te weten te komen niet aannemelijk.

Tot slot is uw gebrek aan inspanningen om te weten te komen in hoeverre de beschuldigingen reëel zijn en over wat het gaat eveneens volkomen onaannemelijk in het licht dat u nog een dochter in Pakistan heeft. Indien u de overtuiging hebt dat u, uw vrouw en uw 4 kinderen hiervan worden beschuldigd omdat de hele familie verantwoordelijk wordt geacht, is het evident dat u zich ten goede zou informeren om te weten te komen of dit repercussies op uw dochter in Pakistan kan hebben. Ondanks het feit dat zij is getrouwd, maakt zij immers redelijkerwijs nog steeds deel uit van uw gezin. U gaf immers zelf aan niet te weten waarom uw dochter die nog in Pakistan verblijft niet op de lijst voorkomt (CGVS p.13). Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u of uw gezin effectief van blasfemie in Pakistan worden beschuldigd wat niettemin de kern van uw vervolgingsvrees is.

Als tweede aspect in de geloofwaardigheidsanalyse is vastgesteld dat u en uw vrouw incoherente verklaringen afleggen betreffende het tijdstip waarop jullie te weten kwamen over de zwarte lijst. U verklaarde niet te weten in welk jaar u de lijst verkreeg, maar dacht dat u het in hetzelfde jaar ontving dat u stopte met werken (2009). U stelde dat het enkele maanden na de aankomst van uw familie in Zweden moest zijn geweest (CGVS p.8, 14). Ook uw vrouw gaf in eerste instantie aan niet te weten in welk jaar zij te weten kwam dat u op de zwarte lijst stond, maar gaf tot 2 maal toe expliciet aan dat het in hetzelfde jaar was dat zij in Zweden aankwam. Ze stelde eveneens dat het ongeveer 2-4 maanden na hun aankomst in Zweden was (CGVS echtgenote p.6-7). Echter blijkt elders uit uw verklaringen dat u pas over de zwarte lijst te weten kwam toen uw kennis u deze per e-mail doorstuurde (CGVS p.17). De door u neergelegde e-mail dateert echter van 9 maart 2010, bijna een jaar na de aankomst van uw familie in Zweden (uit printrak blijkt dat zij reeds in april 2009 in Zweden aankwamen). Gezien het belang van dergelijk document en de impact die dit moet hebben gehad, vanaf toen werd volgens u uw gehele familie van een in Pakistan zeer ernstig misdrijf beschuldigd, is het onredelijk dat zowel u als uw vrouw een dergelijk vaag/incoherent tijds kader gaven waarin jullie deze voor jullie belangwekkende informatie te weten kwamen. Hoewel het logisch is dat u slechts een kopie kan neerleggen, blijft de vaststelling dat dit slechts een kopie betreft die geen enkele stempel bevat zodat weinig bewijskracht aan dergelijk document kan worden gegeven, zeker in geval deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Gezien dit het enige concrete bewijsstuk betreft dat indiceert dat u en uw familie door de Pakistaanse autoriteiten worden geïdendeerd, zijn bovenstaande vaststellingen dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van dit attest.

Ten derde, in de door u geschetste omstandigheden is het weinig logisch dat u tot mei 2009 op de ambassade kon doorwerken en u klaarblijkelijk uit eigen beweging niet meer naar uw werk ging (CGVS p.3). U stelde wel dat uw baas u op verschillende manieren poogde te laten overplaatsen naar Pakistan, maar hier niet in slaagde. Hij zou zelfs zover gegaan zijn een vervalst medisch attest door een psycholoog te laten opstellen waarin gewag werd gemaakt van een depressie en dat een reis naar Pakistan enige verbetering hierin kon brengen (CGVS p.5). Het komt echter bevreemdend over dat het voor een machtig iemand (zoals u zelf aangaf) die een hoge positie op de ambassade bekleedt (hoofd kantoor zoals in de door u neergelegde brieven staat vermeld) zo moeilijk is om een 'gewone' veiligheidsman die bovendien in zijn ogen een misdrijf heeft gepleegd, te laten overplaatsen (CGVS p.6). Dit te meer daar hij er in 2009, naar uw verklaringen, wel in slaagde een volledige familie waaronder een kind van 10 jaar van een zwaar misdrijf te laten beschuldigen. Dergelijke gang van zaken houdt weinig steek.

Ten slotte, als laatste element, komt het evenzeer bevreemdend over dat uw vrouw amper kennis had over wat er precies aan de hand was hoewel zij naar haar verklaringen eveneens wordt beschuldigd. Gevraagd waarom u van blasfemie werd beschuldigd, gaf zij vaagweg aan dat het iets met een discussie over de paus had te maken. Naast de vaagheid van deze verklaring, gaf ze aan dat de discussie over paus 'John' (Johannes Paulus II) ging, terwijl het volgens uw verklaringen over een uitspraak van paus Benedictus ging (CGVS echtgenote p.3, CGVS p.4). Te meer gezien zij en haar kinderen ook op de zwarte lijst voorkomen, is het niet aannemelijk dat zij dit niet zou weten. Het feit dat uw zoon verklaarde dat u aan het hele gezin vertelde dat de uitspraak van paus Benedictus betreffende de verspreiding van de islam met het zwaard de oorzaak van jullie problemen betreft, maakt dergelijke onwetendheid van haar des te onaannemelijker (CGVS Archad p.3).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsvrees ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze zijn asielmotieven weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De overige door u en uw familie neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De foto's, de brief van de Belgische pastoor en de bewijzen van jullie lidmaatschap tot de Fatima kerk tonen aan dat u en uw gezin tot de christelijke gemeenschap behoren wat evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw schriftelijke reacties op de beschuldigingen van uw baas geven enkel aan dat u verklaringen geeft voor het foutlopen van bepaalde procedures betreffende het paspoort van een Zweeds staatsburger en voor uw laattijdige aankomst op de ambassade. De brieven van uw baas geven enkel aan dat hij ontevreden was over het foutlopen van bepaalde procedures inzake het paspoort van een Zweeds staatsburger en over uw laattijdige aankomst op de ambassade. Dergelijke zaken kunnen geenszins

aantonen dat er sprake is van kwade wil van uw baas, te meer u nadien nog kon blijven doorwerken op de ambassade.

Het medisch attest bevat indicaties van een depressie van uwentwege en de aanbeveling dat u best een tijdje naar uw familie in Pakistan terugkeert om er te herstellen. Geenszins kan hieruit worden opgemaakt dat dit een vervalst medisch attest is dat uw baas heeft laten opmaken.

De vragen tot overplaatsing van uw baas geven aan dat hij zich ernstige zorgen maakte over de impact van uw medische toestand (depressie) op uw werk en hij het in ieders belang vond dat u naar Pakistan terugkeerde. Wederom kan op basis van die vragen niet worden opgemaakt dat er sprake is van enige kwade wil is van uw baas.

De schoolbewijzen van uw kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen informatie over jullie asielmotieven."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Ten aanzien van derde verzoekende partij, (Nal.P.):

"A. Feitenrelaas

U, (Nal.P.), verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 03/02/1986 te Islamabad geboren en belijdt het christelijke geloof. In 2009 reisde u met uw moeder (N.) (ov 6.814.022) uw broers (Q.S.) (ov 7.695.012) en (A.) (ov 6.814.018) en uw zus ((Shu.) ov 7.695.009) naar Zweden waar uw vader, (Sha.P.) (ov 6.814.022), werkte op de Pakistaanse ambassade. Jullie kwamen te weten dat hij problemen met zijn baas had omwille van een uitspraak over de paus die als blasfemie werd opgevat. Voorts stonden jullie op een zwarte lijst waaruit bleek dat jullie allen van blasfemie worden beschuldigd. Jullie dienden een asielaanvraag in Zweden in die evenwel werd geweigerd. In 2011 reisden jullie naar België waar jullie op 16/05/2011 een eerste asielaanvraag indienden. Deze werden echter niet in overweging genomen daar volgens de Dublin II verordening Zweden verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvragen. Op 23/04/2013 dienden jullie een tweede asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw vader (Sha.P.) (CGVS p.2). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw vader luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden, waarbij het onderzoek van uw asielaanvraag met de nodige omzichtigheid wordt gevoerd. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde een blasfemieaanklacht en de dood te vrezen omwille van een uitspraak die u over de paus heeft gedaan. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Ten eerste is uw onwetendheid en gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over de concrete inhoud, de achtergrond en de mogelijke impact van de beschuldigingen, om diverse redenen niet aannemelijk.

U verklaarde dat u en uw gezin officieel door de Pakistaanse autoriteiten worden gezocht op basis van een zwarte lijst waarop jullie allen (op uw dochter na die nog in Pakistan verblijft na) vermeld staan. U gaat ervan uit dat u en uw gezin van blasfemie worden beschuldigd wat een zeer ernstig misdrijf is en gaf aan dat er wellicht een officiële klacht tegen u is opgemaakt (CGVS p.4, 6- 7, 9- 11). Uw dochter (Shu.) verklaarde eveneens dat heel de familie van blasfemie wordt beschuldigd, mede omdat zij van u heeft gehoord dat als 1 iemand van het gezin wordt beschuldigd, het hele gezin wordt beschuldigd (CGVS (Shu.) p.4). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk niet weet waarvoor u gezocht wordt of waarvan u wordt beschuldigd. Meerdere malen verklaarde u immers niet te weten van wat u officieel wordt beschuldigd. U gaf aan dat u zich enkel op de zwarte lijst baseert en dat enkel mensen die een zwaar misdrijf gepleegd hebben op dergelijke lijst voorkomen (CGVS p.5-7). Uit dit door u neergelegde document blijkt echter enkel dat een verbod wordt opgelegd om consulaire diensten te verschaffen aan de in de lijst vermelde personen. Het bevat geen enkele informatie waarom deze maatregel tegen uw gezin werd opgelegd, laat staan enige melding of concrete indicatie van een officiële beschuldiging. Evenmin kon u aangeven waarom uw hele gezin van dit misdrijf zou worden beschuldigd (CGVS p.15). U vermoedde enkel dat u op basis van artikel 298 C zou worden beschuldigd omwille van het beledigen van de profeet waarop de doodstraf in Pakistan staat (CGVS p.6). Los van het feit dat het artikel 295 C is die dit beslaat (zie landeninformatie 1), is het ook maar de vraag hoe in hoeverre uw uitspraak over de paus kan gezien worden als een belediging van de profeet.

In het licht van uw verregaande onwetendheid is het niet aannemelijk dat u niet meer inspanningen hebt geleverd om te weten te komen van wat u effectief op officiële basis wordt beschuldigd, waarom uw gehele familie (op 1 dochter na die nog in Pakistan verblijft) eveneens wordt beschuldigd en op welke basis (de nexus tussen uw uitspraak en het wetsartikel 295 c inclus) u wordt beschuldigd (CGVS p.10). Gezien u van een kennis/vriend die op de ambassade in Noorwegen werkte de zwarte lijst kreeg doorgestuurd en uit uw verklaringen blijkt dat hij toegang heeft tot veel informatie kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze persoon u meer concrete informatie kon geven over het waarom u officieel gezocht wordt en concreet welke beschuldigingen er effectief tegen u en uw gezin lopen. Tekenend hierbij is dat u zelfs niet wist over wat of wanneer u de laatste keer met hem hebt gebabbeld (CGVS p.8-9). Voorts is het niet aannemelijk dat u via de christelijke gemeenschap in Pakistan niet méér informatie kon verkrijgen. U gaf aan dat u de priester in Pakistan had kunnen contacteren maar dat u dit nog niet had gedaan (CGVS p.17). Een advocaat in Pakistan had u evenmin gecontacteerd (CGVS p.16).

Indien u en uw gehele gezin (waaronder een minderjarige zoon die op het moment van de opstelling van de lijst 10 jaar was) daadwerkelijk officieel van blasfemie worden beschuldigd zoals u vermoedde, kan redelijkerwijs ook worden aangenomen dat dit welbekend zou zijn in Pakistan. Het betreft immers een zeer ernstige beschuldiging en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er jaarlijks tussen 10 tot 15 blasfemiezaken zijn gespreid over de vertegenwoordigers van religieuze minderheden. De omvang van blasfemiezaken tegen christenen die juridisch werden behandeld ligt onder de tien per jaar. Hieruit besluit landinfo dat de problemen van christenen in de vorm van onrechtmatige beschuldigingen en maatregelen moeilijk als omvangrijk kunnen worden omschreven (zie landeninformatie 1). Hoewel dit hoegenaamd geen onderschatting betreft, blijkt dit toch relatief weinig voor te komen en kan worden aangenomen dat dergelijke gevallen welbekend zijn in Pakistan, zeker in geval het een heel gezin (een kind van 10 jaar inclus) zou betreffen. Ook in dit licht is uw gebrek aan kennis en inspanningen om meer te weten te komen niet aannemelijk.

Tot slot is uw gebrek aan inspanningen om te weten te komen in hoeverre de beschuldigingen reëel zijn en over wat het gaat eveneens volkomen onaannemelijk in het licht dat u nog een dochter in Pakistan heeft. Indien u de overtuiging hebt dat u, uw vrouw en uw 4 kinderen hiervan worden beschuldigd omdat de hele familie verantwoordelijk wordt geacht, is het evident dat u zich ten goede zou informeren om te weten te komen of dit repercussies op uw dochter in Pakistan kan hebben. Ondanks het feit dat zij is getrouwd, maakt zij immers redelijkerwijs nog steeds deel uit van uw gezin. U gaf immers zelf aan niet te weten waarom uw dochter die nog in Pakistan verblijft niet op de lijst voorkomt (CGVS p.13). Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u of uw gezin effectief van blasfemie in Pakistan worden beschuldigd wat niettemin de kern van uw vervolgingsvrees is.

Als tweede aspect in de geloofwaardigheidsanalyse is vastgesteld dat u en uw vrouw incoherente verklaringen afleggen betreffende het tijdstip waarop jullie te weten kwamen over de zwarte lijst. U verklaarde niet te weten in welk jaar u de lijst verkreeg, maar dacht dat u het in hetzelfde jaar ontving dat u stopte met werken (2009). U stelde dat het enkele maanden na de aankomst van uw familie in Zweden moest zijn geweest (CGVS p.8, 14). Ook uw vrouw gaf in eerste instantie aan niet te weten in welk jaar zij te weten kwam dat u op de zwarte lijst stond, maar gaf tot 2 maal toe expliciet aan dat het in hetzelfde jaar was dat zij in Zweden aankwam. Ze stelde eveneens dat het ongeveer 2-4 maanden na hun aankomst in Zweden was (CGVS echtgenote p.6-7). Echter blijkt elders uit uw verklaringen dat u pas over de zwarte lijst te weten kwam toen uw kennis u deze per e-mail doorstuurde (CGVS p.17). De

door u neergelegde e-mail dateert echter van 9 maart 2010, bijna een jaar na de aankomst van uw familie in Zweden (uit printrak blijkt dat zij reeds in april 2009 in Zweden aankwamen). Gezien het belang van dergelijk document en de impact die dit moet hebben gehad, vanaf toen werd volgens u uw gehele familie van een in Pakistan zeer ernstig misdrijf beschuldigd, is het onredelijk dat zowel u als uw vrouw een dergelijk vaag/incoherent tijds kader gaven waarin jullie deze voor jullie belangwekkende informatie te weten kwamen. Hoewel het logisch is dat u slechts een kopie kan neerleggen, blijft de vaststelling dat dit slechts een kopie betreft die geen enkele stempel bevat zodat weinig bewijskracht aan dergelijk document kan worden gegeven, zeker in geval deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Gezien dit het enige concrete bewijsstuk betreft dat indiceert dat u en uw familie door de Pakistaanse autoriteiten worden geïdoleerd, zijn bovenstaande vaststellingen dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van dit attest.

Ten derde, in de door u geschetste omstandigheden is het weinig logisch dat u tot mei 2009 op de ambassade kon doorwerken en u klaarblijkelijk uit eigen beweging niet meer naar uw werk ging (CGVS p.3). U stelde wel dat uw baas u op verschillende manieren poogde te laten overplaatsen naar Pakistan, maar hier niet in slaagde. Hij zou zelfs zover gegaan zijn een vervalst medisch attest door een psycholoog te laten opstellen waarin gewag werd gemaakt van een depressie en dat een reis naar Pakistan enige verbetering hierin kon brengen (CGVS p.5). Het komt echter bevreemdend over dat het voor een machtig iemand (zoals u zelf aangaf) die een hoge positie op de ambassade bekleedt (hoofd kantoor zoals in de door u neergelegde brieven staat vermeld) zo moeilijk is om een 'gewone' veiligheidsman die bovendien in zijn ogen een misdrijf heeft gepleegd, te laten overplaatsen (CGVS p.6). Dit te meer daar hij er in 2009, naar uw verklaringen, wel in slaagde een volledige familie waaronder een kind van 10 jaar van een zwaar misdrijf te laten beschuldigen. Dergelijke gang van zaken houdt weinig steek.

Ten slotte, als laatste element, komt het evenzeer bevreemdend over dat uw vrouw amper kennis had over wat er precies aan de hand was hoewel zij naar haar verklaringen eveneens wordt beschuldigd. Gevraagd waarom u van blasfemie werd beschuldigd, gaf zij vaagweg aan dat het iets met een discussie over de paus had te maken. Naast de vaagheid van deze verklaring, gaf ze aan dat de discussie over paus 'John' (Johannes Paulus II) ging, terwijl het volgens uw verklaringen over een uitspraak van paus Benedictus ging (CGVS echtgenote p.3, CGVS p.4). Te meer gezien zij en haar kinderen ook op de zwarte lijst voorkomen, is het niet aannemelijk dat zij dit niet zou weten. Het feit dat uw zoon verklaarde dat u aan het hele gezin vertelde dat de uitspraak van paus Benedictus betreffende de verspreiding van de islam met het zwaard de oorzaak van jullie problemen betreft, maakt dergelijke onwetendheid van haar des te onaannemelijker (CGVS (A.) p.3).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsvrees ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze zijn asielmotieven weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïdoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geïdoleerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De overige door u en uw familie neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De foto's, de brief van de Belgische pastoor en de bewijzen van jullie lidmaatschap tot de Fatima kerk tonen aan dat u en uw gezin tot de christelijke gemeenschap behoren wat evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw schriftelijke reacties op de beschuldigingen van uw baas geven enkel aan dat u verklaringen geeft voor het foutlopen van bepaalde procedures betreffende het paspoort van een Zweeds staatsburger en voor uw laattijdige aankomst op de ambassade. De brieven van uw baas geven enkel aan dat hij ontevreden was over het foutlopen van bepaalde procedures inzake het paspoort van een Zweeds staatsburger en over uw laattijdige aankomst op de ambassade. Dergelijke zaken kunnen geenszins aantonen dat er sprake is van kwade wil van uw baas, te meer u nadien nog kon blijven doorwerken op de ambassade.

Het medisch attest bevat indicaties van een depressie van uwentwege en de aanbeveling dat u best een tijdje naar uw familie in Pakistan terugkeert om er te herstellen. Geenszins kan hieruit worden opgemaakt dat dit een vervalst medisch attest is dat uw baas heeft laten opmaken.

De vragen tot overplaatsing van uw baas geven aan dat hij zich ernstige zorgen maakte over de impact van uw medische toestand (depressie) op uw werk en hij het in ieders belang vond dat u naar Pakistan terugkeerde. Wederom kan op basis van die vragen niet worden opgemaakt dat er sprake is van enige kwade wil van uw baas.

De schoolbewijzen van uw kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen informatie over jullie asielmotieven."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Ten aanzien van vierde verzoekende partij, (A.P.):

"A. Feitenrelaas

U, (A.P.), verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 09/09/1987 te Islamabad geboren en belijdt het christelijke geloof. In 2009 reisde u met uw moeder (N.) (ov 6.814.022) uw broer

(Q.S.) (ov 7.695.012) en uw 2 zussen ((Shu.) ov 7.695.009 en (Nal.) ov 6.814.011) naar Zweden waar uw vader, (Sha.P.) (ov 6.814.022), werkte op de Pakistaanse ambassade. Jullie kwamen te weten dat hij problemen met zijn baas had omwille van een uitspraak over de paus die als blasfemie werd opgevat. Voorts stonden jullie op een zwarte lijst waaruit bleek dat jullie allen van blasfemie worden beschuldigd. Jullie dienden een asielaanvraag in Zweden in die evenwel werd geweigerd. In 2011 reisden jullie naar België waar jullie op 16/05/2011 een eerste asielaanvraag indienden. Deze werden echter niet in overweging genomen daar volgens de Dublin II verordening Zweden verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvragen. Op 23/04/2013 dienden jullie een tweede asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw vader (Sha.P.) (CGVS p.2, 4). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw vader luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden, waarbij het onderzoek van uw asielaanvraag met de nodige omzichtigheid wordt gevoerd. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde een blasfemieaanklacht en de dood te vrezen omwille van een uitspraak die u over de paus heeft gedaan. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Ten eerste is uw onwetendheid en gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over de concrete inhoud, de achtergrond en de mogelijke impact van de beschuldigingen, om diverse redenen niet aannemelijk.

U verklaarde dat u en uw gezin officieel door de Pakistaanse autoriteiten worden gezocht op basis van een zwarte lijst waarop jullie allen (op uw dochter na die nog in Pakistan verblijft na) vermeld staan. U gaat ervan uit dat u en uw gezin van blasfemie worden beschuldigd wat een zeer ernstig misdrijf is en gaf aan dat er wellicht een officiële klacht tegen u is opgemaakt (CGVS p.4, 6- 7, 9- 11). Uw dochter (Shu.) verklaarde eveneens dat heel de familie van blasfemie wordt beschuldigd, mede omdat zij van u heeft gehoord dat als 1 iemand van het gezin wordt beschuldigd, het hele gezin wordt beschuldigd (CGVS (Shu.) p.4). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk niet weet waarvoor u gezocht wordt of waarvan u wordt beschuldigd. Meerdere malen verklaarde u immers niet te weten van wat u officieel wordt beschuldigd. U gaf aan dat u zich enkel op de zwarte lijst baseert en dat enkel mensen die een zwaar misdrijf gepleegd hebben op dergelijke lijst voorkomen (CGVS p.5-7). Uit dit door u neergelegde document blijkt echter enkel dat een verbod wordt opgelegd om consulaire diensten te verschaffen aan de in de lijst vermelde personen. Het bevat geen enkele informatie waarom deze maatregel tegen uw gezin werd opgelegd, laat staan enige melding of concrete indicatie van een officiële beschuldiging. Evenmin kon u aangeven waarom uw hele gezin van dit misdrijf zou worden beschuldigd (CGVS p.15). U vermoedde enkel dat u op basis van artikel 298 C zou worden beschuldigd omwille van het beledigen van de profeet waarop de doodstraf in Pakistan staat (CGVS p.6). Los van het feit dat het artikel 295 C is die dit beslaat (zie landeninformatie 1), is het ook maar de vraag hoe in hoeverre uw uitspraak over de paus kan gezien worden als een belediging van de profeet.

In het licht van uw verregaande onwetendheid is het niet aannemelijk dat u niet meer inspanningen hebt geleverd om te weten te komen van wat u effectief op officiële basis wordt beschuldigd, waarom uw gehele familie (op 1 dochter na die nog in Pakistan verblijft) eveneens wordt beschuldigd en op welke basis (de nexus tussen uw uitspraak en het wetsartikel 295 c inclus) u wordt beschuldigd (CGVS p.10).

Gezien u van een kennis/vriend die op de ambassade in Noorwegen werkte de zwarte lijst kreeg doorgestuurd en uit uw verklaringen blijkt dat hij toegang heeft tot veel informatie kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze persoon u meer concrete informatie kon geven over het waarom u officieel gezocht wordt en concreet welke beschuldigingen er effectief tegen u en uw gezin lopen. Tekenend hierbij is dat u zelfs niet wist over wat of wanneer u de laatste keer met hem hebt gebabbeld (CGVS p.8-9). Voorts is het niet aannemelijk dat u via de christelijke gemeenschap in Pakistan niet méér informatie kon verkrijgen. U gaf aan dat u de priester in Pakistan had kunnen contacteren maar dat u dit nog niet had gedaan (CGVS p.17). Een advocaat in Pakistan had u evenmin gecontacteerd (CGVS p.16).

Indien u en uw gehele gezin (waaronder een minderjarige zoon die op het moment van de opstelling van de lijst 10 jaar was) daadwerkelijk officieel van blasfemie worden beschuldigd zoals u vermoedde, kan redelijkerwijs ook worden aangenomen dat dit welbekend zou zijn in Pakistan. Het betreft immers een zeer ernstige beschuldiging en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er jaarlijks tussen 10 tot 15 blasfemiezaken zijn gespreid over de vertegenwoordigers van religieuze minderheden. De omvang van blasfemiezaken tegen christenen die juridisch werden behandeld ligt onder de tien per jaar. Hieruit besluit landinfo dat de problemen van christenen in de vorm van onrechtmatige beschuldigingen en maatregelen moeilijk als omvangrijk kunnen worden omschreven (zie landeninformatie 1). Hoewel dit hoegenaamd geen onderschatting betreft, blijkt dit toch relatief weinig voor te komen en kan worden aangenomen dat dergelijke gevallen welbekend zijn in Pakistan, zeker in geval het een heel gezin (een kind van 10 jaar inclusief) zou betreffen. Ook in dit licht is uw gebrek aan kennis en inspanningen om meer te weten te komen niet aannemelijk.

Tot slot is uw gebrek aan inspanningen om te weten te komen in hoeverre de beschuldigingen reëel zijn en over wat het gaat eveneens volkomen onaannemelijk in het licht dat u nog een dochter in Pakistan heeft. Indien u de overtuiging hebt dat u, uw vrouw en uw 4 kinderen hiervan worden beschuldigd omdat de hele familie verantwoordelijk wordt geacht, is het evident dat u zich ten goede zou informeren om te weten te komen of dit repercussies op uw dochter in Pakistan kan hebben. Ondanks het feit dat zij is getrouwd, maakt zij immers redelijkerwijs nog steeds deel uit van uw gezin. U gaf immers zelf aan niet te weten waarom uw dochter die nog in Pakistan verblijft niet op de lijst voorkomt (CGVS p.13). Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u of uw gezin effectief van blasfemie in Pakistan worden beschuldigd wat niettemin de kern van uw vervolgingsvrees is.

Als tweede aspect in de geloofwaardigheidsanalyse is vastgesteld dat u en uw vrouw incoherente verklaringen afleggen betreffende het tijdstip waarop jullie te weten kwamen over de zwarte lijst. U verklaarde niet te weten in welk jaar u de lijst verkreeg, maar dacht dat u het in hetzelfde jaar ontving dat u stopte met werken (2009). U stelde dat het enkele maanden na de aankomst van uw familie in Zweden moest zijn geweest (CGVS p.8, 14). Ook uw vrouw gaf in eerste instantie aan niet te weten in welk jaar zij te weten kwam dat u op de zwarte lijst stond, maar gaf tot 2 maal toe expliciet aan dat het in hetzelfde jaar was dat zij in Zweden aankwam. Ze stelde eveneens dat het ongeveer 2-4 maanden na hun aankomst in Zweden was (CGVS echtgenote p.6-7). Echter blijkt elders uit uw verklaringen dat u pas over de zwarte lijst te weten kwam toen uw kennis u deze per e-mail doorstuurde (CGVS p.17). De door u neergelegde e-mail dateert echter van 9 maart 2010, bijna een jaar na de aankomst van uw familie in Zweden (uit printrak blijkt dat zij reeds in april 2009 in Zweden aankwamen). Gezien het belang van dergelijk document en de impact die dit moet hebben gehad, vanaf toen werd volgens u uw gehele familie van een in Pakistan zeer ernstig misdrijf beschuldigd, is het onredelijk dat zowel u als uw vrouw een dergelijk vaag/incoherent tijds kader gaven waarin jullie deze voor jullie belangwekkende informatie te weten kwamen. Hoewel het logisch is dat u slechts een kopie kan neerleggen, blijft de vaststelling dat dit slechts een kopie betreft die geen enkele stempel bevat zodat weinig bewijskracht aan dergelijk document kan worden gegeven, zeker in geval deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Gezien dit het enige concrete bewijsstuk betreft dat indiceert dat u en uw familie door de Pakistaanse autoriteiten worden geviséerd, zijn bovenstaande vaststellingen dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van dit attest.

Ten derde, in de door u geschetste omstandigheden is het weinig logisch dat u tot mei 2009 op de ambassade kon doorwerken en u klaarblijkelijk uit eigen beweging niet meer naar uw werk ging (CGVS p.3). U stelde wel dat uw baas u op verschillende manieren poogde te laten overplaatsen naar Pakistan, maar hier niet in slaagde. Hij zou zelfs zover gegaan zijn een vervalst medisch attest door een psycholoog te laten opstellen waarin gewag werd gemaakt van een depressie en dat een reis naar Pakistan enige verbetering hierin kon brengen (CGVS p.5). Het komt echter bevreemdend over dat het voor een machtig iemand (zoals u zelf aangaf) die een hoge positie op de ambassade bekleedt (hoofd kantoor zoals in de door u neergelegde brieven staat vermeld) zo moeilijk is om een 'gewone' veiligheidsman die bovendien in zijn ogen een misdrijf heeft gepleegd, te laten overplaatsen (CGVS p.6). Dit te meer daar hij er in 2009, naar uw verklaringen, wel in slaagde een volledige familie

waaronder een kind van 10 jaar van een zwaar misdrijf te laten beschuldigen. Dergelijke gang van zaken houdt weinig steek.

Ten slotte, als laatste element, komt het evenzeer bevreemdend over dat uw vrouw amper kennis had over wat er precies aan de hand was hoewel zij naar haar verklaringen eveneens wordt beschuldigd. Gevraagd waarom u van blasfemie werd beschuldigd, gaf zij vaagweg aan dat het iets met een discussie over de paus had te maken. Naast de vaagheid van deze verklaring, gaf ze aan dat de discussie over paus 'John' (Johannes Paulus II) ging, terwijl het volgens uw verklaringen over een uitspraak van paus Benedictus ging (CGVS echtgenote p.3, CGVS p.4). Te meer gezien zij en haar kinderen ook op de zwarte lijst voorkomen, is het niet aannemelijk dat zij dit niet zou weten. Het feit dat uw zoon verklaarde dat u aan het hele gezin vertelde dat de uitspraak van paus Benedictus betreffende de verspreiding van de islam met het zwaard de oorzaak van jullie problemen betreft, maakt dergelijke onwetendheid van haar des te onaannemelijker (CGVS (A.) p.3).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsvrees ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze zijn asielmotieven weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen

en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De overige door u en uw familie neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De foto's, de brief van de Belgische pastoor en de bewijzen van jullie lidmaatschap tot de Fatima kerk tonen aan dat u en uw gezin tot de christelijke gemeenschap behoren wat evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw schriftelijke reacties op de beschuldigingen van uw baas geven enkel aan dat u verklaringen geeft voor het foutlopen van bepaalde procedures betreffende het paspoort van een Zweeds staatsburger en voor uw laattijdige aankomst op de ambassade. De brieven van uw baas geven enkel aan dat hij ontevreden was over het foutlopen van bepaalde procedures inzake het paspoort van een Zweeds staatsburger en over uw laattijdige aankomst op de ambassade. Dergelijke zaken kunnen geenszins aantonen dat er sprake is van kwade wil van uw baas, te meer u nadien nog kon blijven doorwerken op de ambassade.

Het medisch attest bevat indicaties van een depressie van uwentwege en de aanbeveling dat u best een tijdje naar uw familie in Pakistan terugkeert om er te herstellen. Geenszins kan hieruit worden opgemaakt dat dit een vervalst medisch attest is dat uw baas heeft laten opmaken.

De vragen tot overplaatsing van uw baas geven aan dat hij zich ernstige zorgen maakte over de impact van uw medische toestand (depressie) op uw werk en hij het in ieders belang vond dat u naar Pakistan terugkeerde. Wederom kan op basis van die vragen niet worden opgemaakt dat er sprake is van enige kwade wil is van uw baas.

De schoolbewijzen van uw kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen informatie over jullie asielmotieven."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.5. Ten aanzien van vijfde verzoekende partij, (Shu.P.):

"A. Feitenrelaas

U, (Shu.P.), verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 14/08/1990 te Islamabad geboren en belijdt het christelijke geloof. In 2009 reisde u met uw moeder (N.) (ov 6.814.022) uw broers (Q.S.) (ov 7.695.012) en (A.) (ov 6.814.018) en uw zus ((Nal.) ov 6.814.011) naar Zweden waar uw vader, (Sha.P.) (ov 6.814.022), werkte op de Pakistaanse ambassade. Jullie kwamen te weten dat hij problemen met zijn baas had omwille van een uitspraak over de paus die als blasfemie werd opgevat. Voorts stonden jullie op een zwarte lijst waaruit bleek dat jullie allen van blasfemie worden beschuldigd. Uw gezin diende een asielaanvraag in Zweden in die evenwel werd geweigerd. In 2011 reisden jullie naar België waar uw vader, moeder, (A.) en (Nal.) op 16/05/2011 een eerste asielaanvraag indienden. Deze werden echter niet in overweging genomen daar volgens de Dublin II verordening Zweden verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van hun asielaanvragen. Op 23/04/2013 diende u (samen met uw gezin) een asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw vader (Sha.P.) (CGVS p.2). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofdte besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofdte van uw vader luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire

maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden, waarbij het onderzoek van uw asielaanvraag met de nodige omzichtigheid wordt gevoerd. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde een blasfemieaanklacht en de dood te vrezen omwille van een uitspraak die u over de paus heeft gedaan. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Ten eerste is uw onwetendheid en gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over de concrete inhoud, de achtergrond en de mogelijke impact van de beschuldigingen, om diverse redenen niet aannemelijk.

U verklaarde dat u en uw gezin officieel door de Pakistaanse autoriteiten worden gezocht op basis van een zwarte lijst waarop jullie allen (op uw dochter na die nog in Pakistan verblijft na) vermeld staan. U gaat ervan uit dat u en uw gezin van blasfemie worden beschuldigd wat een zeer ernstig misdrijf is en gaf aan dat er wellicht een officiële klacht tegen u is opgemaakt (CGVS p.4, 6- 7, 9- 11). Uw dochter (Shu.) verklaarde eveneens dat heel de familie van blasfemie wordt beschuldigd, mede omdat zij van u heeft gehoord dat als 1 iemand van het gezin wordt beschuldigd, het hele gezin wordt beschuldigd (CGVS (Shu.) p.4). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk niet weet waarvoor u gezocht wordt of waarvan u wordt beschuldigd. Meerdere malen verklaarde u immers niet te weten van wat u officieel wordt beschuldigd. U gaf aan dat u zich enkel op de zwarte lijst baseert en dat enkel mensen die een zwaar misdrijf gepleegd hebben op dergelijke lijst voorkomen (CGVS p.5-7). Uit dit door u neergelegde document blijkt echter enkel dat een verbod wordt opgelegd om consulaire diensten te verschaffen aan de in de lijst vermelde personen. Het bevat geen enkele informatie waarom deze maatregel tegen uw gezin werd opgelegd, laat staan enige melding of concrete indicatie van een officiële beschuldiging. Evenmin kon u aangeven waarom uw hele gezin van dit misdrijf zou worden beschuldigd (CGVS p.15). U vermoedde enkel dat u op basis van artikel 298 C zou worden beschuldigd omwille van het beledigen van de profeet waarop de doodstraf in Pakistan staat (CGVS p.6). Los van het feit dat het artikel 295 C is die dit beslaat (zie landeninformatie 1), is het ook maar de vraag hoe in hoeverre uw uitspraak over de paus kan gezien worden als een belediging van de profeet.

In het licht van uw verregaande onwetendheid is het niet aannemelijk dat u niet meer inspanningen hebt geleverd om te weten te komen van wat u effectief op officiële basis wordt beschuldigd, waarom uw gehele familie (op 1 dochter na die nog in Pakistan verblijft) eveneens wordt beschuldigd en op welke basis (de nexus tussen uw uitspraak en het wetsartikel 295 c inclus) u wordt beschuldigd (CGVS p.10). Gezien u van een kennis/vriend die op de ambassade in Noorwegen werkte de zwarte lijst kreeg doorgestuurd en uit uw verklaringen blijkt dat hij toegang heeft tot veel informatie kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze persoon u meer concrete informatie kon geven over het waarom u officieel gezocht wordt en concreet welke beschuldigingen er effectief tegen u en uw gezin lopen. Tekenend hierbij is dat u zelfs niet wist over wat of wanneer u de laatste keer met hem hebt gebabbeld (CGVS p.8-9). Voorts is het niet aannemelijk dat u via de christelijke gemeenschap in Pakistan niet méér informatie kon verkrijgen. U gaf aan dat u de priester in Pakistan had kunnen contacteren maar dat u dit nog niet had gedaan (CGVS p.17). Een advocaat in Pakistan had u evenmin gecontacteerd (CGVS p.16).

Indien u en uw gehele gezin (waaronder een minderjarige zoon die op het moment van de opstelling van de lijst 10 jaar was) daadwerkelijk officieel van blasfemie worden beschuldigd zoals u vermoedde, kan redelijkerwijs ook worden aangenomen dat dit welbekend zou zijn in Pakistan. Het betreft immers een zeer ernstige beschuldiging en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er jaarlijks tussen 10 tot 15 blasfemiezaken zijn gespreid over de vertegenwoordigers van religieuze minderheden. De omvang van blasfemiezaken tegen christenen die juridisch werden behandeld ligt onder de tien per jaar. Hieruit besluit landinfo dat de problemen van christenen in de vorm van onrechtmatige beschuldigingen en maatregelen moeilijk als omvangrijk kunnen worden omschreven (zie landeninformatie 1). Hoewel dit hoegenaamd geen onderschatting betreft, blijkt dit toch relatief weinig voor te komen en kan worden aangenomen dat dergelijke gevallen welbekend zijn in Pakistan, zeker in geval het een heel gezin (een kind van 10 jaar inclus) zou betreffen. Ook in dit licht is uw gebrek aan kennis en inspanningen om meer te weten te komen niet aannemelijk.

Tot slot is uw gebrek aan inspanningen om te weten te komen in hoeverre de beschuldigingen reëel zijn en over wat het gaat eveneens volkomen onaannemelijk in het licht dat u nog een dochter in Pakistan heeft. Indien u de overtuiging hebt dat u, uw vrouw en uw 4 kinderen hiervan worden beschuldigd omdat de hele familie verantwoordelijk wordt geacht, is het evident dat u zich ten goede zou informeren om te weten te komen of dit repercussies op uw dochter in Pakistan kan hebben. Ondanks het feit dat zij is getrouwd, maakt zij immers redelijkerwijs nog steeds deel uit van uw gezin. U gaf immers zelf aan niet te weten waarom uw dochter die nog in Pakistan verblijft niet op de lijst voorkomt (CGVS p.13). Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u of uw gezin effectief van blasfemie in Pakistan worden beschuldigd wat niettemin de kern van uw vervolgingsvrees is.

Als tweede aspect in de geloofwaardigheidsanalyse is vastgesteld dat u en uw vrouw incoherente verklaringen afleggen betreffende het tijdstip waarop jullie te weten kwamen over de zwarte lijst. U verklaarde niet te weten in welk jaar u de lijst verkreeg, maar dacht dat u het in hetzelfde jaar ontving dat u stopte met werken (2009). U stelde dat het enkele maanden na de aankomst van uw familie in Zweden moest zijn geweest (CGVS p.8, 14). Ook uw vrouw gaf in eerste instantie aan niet te weten in welk jaar zij te weten kwam dat u op de zwarte lijst stond, maar gaf tot 2 maal toe expliciet aan dat het in hetzelfde jaar was dat zij in Zweden aankwam. Ze stelde eveneens dat het ongeveer 2-4 maanden na hun aankomst in Zweden was (CGVS echtgenote p.6-7). Echter blijkt elders uit uw verklaringen dat u pas over de zwarte lijst te weten kwam toen uw kennis u deze per e-mail doorstuurde (CGVS p.17). De door u neergelegde e-mail dateert echter van 9 maart 2010, bijna een jaar na de aankomst van uw familie in Zweden (uit printrak blijkt dat zij reeds in april 2009 in Zweden aankwamen). Gezien het belang van dergelijk document en de impact die dit moet hebben gehad, vanaf toen werd volgens u uw gehele familie van een in Pakistan zeer ernstig misdrijf beschuldigd, is het onredelijk dat zowel u als uw vrouw een dergelijk vaag/incoherent tijds kader gaven waarin jullie deze voor jullie belangwekkende informatie te weten kwamen. Hoewel het logisch is dat u slechts een kopie kan neerleggen, blijft de vaststelling dat dit slechts een kopie betreft die geen enkele stempel bevat zodat weinig bewijskracht aan dergelijk document kan worden gegeven, zeker in geval deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Gezien dit het enige concrete bewijsstuk betreft dat indiceert dat u en uw familie door de Pakistaanse autoriteiten worden geïdendeerd, zijn bovenstaande vaststellingen dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van dit attest.

Ten derde, in de door u geschetste omstandigheden is het weinig logisch dat u tot mei 2009 op de ambassade kon doorwerken en u klaarblijkelijk uit eigen beweging niet meer naar uw werk ging (CGVS p.3). U stelde wel dat uw baas u op verschillende manieren poogde te laten overplaatsen naar Pakistan, maar hier niet in slaagde. Hij zou zelfs zover gegaan zijn een vervalst medisch attest door een psycholoog te laten opstellen waarin gewag werd gemaakt van een depressie en dat een reis naar Pakistan enige verbetering hierin kon brengen (CGVS p.5). Het komt echter bevreemdend over dat het voor een machtig iemand (zoals u zelf aangaf) die een hoge positie op de ambassade bekleedt (hoofd kantoor zoals in de door u neergelegde brieven staat vermeld) zo moeilijk is om een 'gewone' veiligheidsman die bovendien in zijn ogen een misdrijf heeft gepleegd, te laten overplaatsen (CGVS p.6). Dit te meer daar hij er in 2009, naar uw verklaringen, wel in slaagde een volledige familie waaronder een kind van 10 jaar van een zwaar misdrijf te laten beschuldigen. Dergelijke gang van zaken houdt weinig steek.

Ten slotte, als laatste element, komt het evenzeer bevreemdend over dat uw vrouw amper kennis had over wat er precies aan de hand was hoewel zij naar haar verklaringen eveneens wordt beschuldigd. Gevraagd waarom u van blasfemie werd beschuldigd, gaf zij vaagweg aan dat het iets met een discussie over de paus had te maken. Naast de vaagheid van deze verklaring, gaf ze aan dat de discussie over paus 'John' (Johannes Paulus II) ging, terwijl het volgens uw verklaringen over een uitspraak van paus Benedictus ging (CGVS echtgenote p.3, CGVS p.4). Te meer gezien zij en haar kinderen ook op de zwarte lijst voorkomen, is het niet aannemelijk dat zij dit niet zou weten. Het feit dat uw zoon verklaarde dat u aan het hele gezin vertelde dat de uitspraak van paus Benedictus betreffende de verspreiding van de islam met het zwaard de oorzaak van jullie problemen betreft, maakt dergelijke onwetendheid van haar des te onaannemelijker (CGVS (A.) p.3).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsvrees ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze zijn asielmotieven weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De overige door u en uw familie neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De foto's, de brief van de Belgische pastoor en de bewijzen van jullie lidmaatschap tot de Fatima kerk tonen aan dat u en uw gezin tot de christelijke gemeenschap behoren wat evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw schriftelijke reacties op de beschuldigingen van uw baas geven enkel aan dat u verklaringen geeft voor het foutlopen van bepaalde procedures betreffende het paspoort van een Zweeds staatsburger en voor uw laattijdige aankomst op de ambassade. De brieven van uw baas geven enkel aan dat hij ontevreden was over het foutlopen van bepaalde procedures inzake het paspoort van een Zweeds staatsburger en over uw laattijdige aankomst op de ambassade. Dergelijke zaken kunnen geenszins aantonen dat er sprake is van kwade wil van uw baas, te meer u nadien nog kon blijven doorwerken op de ambassade.

Het medisch attest bevat indicaties van een depressie van uwentwege en de aanbeveling dat u best een tijdje naar uw familie in Pakistan terugkeert om er te herstellen. Geenszins kan hieruit worden opgemaakt dat dit een vervalst medisch attest is dat uw baas heeft laten opmaken.

De vragen tot overplaatsing van uw baas geven aan dat hij zich ernstige zorgen maakte over de impact van uw medische toestand (depressie) op uw werk en hij het in ieders belang vond dat u naar Pakistan terugkeerde. Wederom kan op basis van die vragen niet worden opgemaakt dat er sprake is van enige kwade wil is van uw baas.

De schoolbewijzen van uw kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen informatie over jullie asielmotieven."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.6. Ten aanzien van zesde verzoekende partij, (Q.S.P.):

"A. Feitenrelaas

U, (Q.S.P.), verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 14/08/1990 te Islamabad geboren en belijdt het christelijke geloof. In 2009 reisde u met uw moeder (N.) (ov 6.814.022) uw broers (Q.S.) (ov 7.695.012) en (A.) (ov 6.814.018) en uw zus ((Nal.) ov 6.814.011) naar Zweden waar uw vader, (Sha.P.) (ov 6.814.022), werkte op de Pakistaanse ambassade. Jullie kwamen te weten dat hij problemen met zijn baas had omwille van een uitspraak over de paus die als blasfemie werd opgevat. Voorts stonden jullie op een zwarte lijst waaruit bleek dat jullie allen van blasfemie worden beschuldigd. Uw gezin diende een asielaanvraag in Zweden in die evenwel werd geweigerd. In 2011 reisden jullie naar België waar uw vader, moeder, (A.) en (Nal.) op 16/05/2011 een eerste asielaanvraag indienden. Deze werden echter niet in overweging genomen daar volgens de Dublin II verordening Zweden verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van hun asielaanvragen. Op 23/04/2013 diende u (samen met uw gezin) een asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw vader (Sha.P.) (CGVS p.2). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw vader luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden, waarbij het onderzoek van uw asielaanvraag met de nodige omzichtigheid wordt gevoerd. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde een blasfemieaanklacht en de dood te vrezen omwille van een uitspraak die u over de paus heeft gedaan. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Ten eerste is uw onwetendheid en gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over de concrete inhoud, de achtergrond en de mogelijke impact van de beschuldigingen, om diverse redenen niet aannemelijk.

U verklaarde dat u en uw gezin officieel door de Pakistaanse autoriteiten worden gezocht op basis van een zwarte lijst waarop jullie allen (op uw dochter na die nog in Pakistan verblijft na) vermeld staan. U gaat ervan uit dat u en uw gezin van blasfemie worden beschuldigd wat een zeer ernstig misdrijf is en

gaf aan dat er wellicht een officiële klacht tegen u is opgemaakt (CGVS p.4, 6- 7, 9- 11). Uw dochter (Shu.) verklaarde eveneens dat heel de familie van blasfemie wordt beschuldigd, mede omdat zij van u heeft gehoord dat als 1 iemand van het gezin wordt beschuldigd, het hele gezin wordt beschuldigd (CGVS (Shu.) p.4). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk niet weet waarvoor u gezocht wordt of waarvan u wordt beschuldigd. Meerdere malen verklaarde u immers niet te weten van wat u officieel wordt beschuldigd. U gaf aan dat u zich enkel op de zwarte lijst baseert en dat enkel mensen die een zwaar misdrijf gepleegd hebben op dergelijke lijst voorkomen (CGVS p.5-7). Uit dit door u neergelegde document blijkt echter enkel dat een verbod wordt opgelegd om consulaire diensten te verschaffen aan de in de lijst vermelde personen. Het bevat geen enkele informatie waarom deze maatregel tegen uw gezin werd opgelegd, laat staan enige melding of concrete indicatie van een officiële beschuldiging. Evenmin kon u aangeven waarom uw hele gezin van dit misdrijf zou worden beschuldigd (CGVS p.15). U vermoedde enkel dat u op basis van artikel 298 C zou worden beschuldigd omwille van het beledigen van de profeet waarop de doodstraf in Pakistan staat (CGVS p.6). Los van het feit dat het artikel 295 C is die dit beslaat (zie landeninformatie 1), is het ook maar de vraag hoe in hoeverre uw uitspraak over de paus kan gezien worden als een belediging van de profeet.

In het licht van uw verregaande onwetendheid is het niet aannemelijk dat u niet meer inspanningen hebt geleverd om te weten te komen van wat u effectief op officiële basis wordt beschuldigd, waarom uw gehele familie (op 1 dochter na die nog in Pakistan verblijft) eveneens wordt beschuldigd en op welke basis (de nexus tussen uw uitspraak en het wetsartikel 295 c inclus) u wordt beschuldigd (CGVS p.10). Gezien u van een kennis/vriend die op de ambassade in Noorwegen werkte de zwarte lijst kreeg doorgestuurd en uit uw verklaringen blijkt dat hij toegang heeft tot veel informatie kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze persoon u meer concrete informatie kon geven over het waarom u officieel gezocht wordt en concreet welke beschuldigingen er effectief tegen u en uw gezin lopen. Tekenend hierbij is dat u zelfs niet wist over wat of wanneer u de laatste keer met hem hebt gebabbeld (CGVS p.8-9). Voorts is het niet aannemelijk dat u via de christelijke gemeenschap in Pakistan niet méér informatie kon verkrijgen. U gaf aan dat u de priester in Pakistan had kunnen contacteren maar dat u dit nog niet had gedaan (CGVS p.17). Een advocaat in Pakistan had u evenmin gecontacteerd (CGVS p.16).

Indien u en uw gehele gezin (waaronder een minderjarige zoon die op het moment van de opstelling van de lijst 10 jaar was) daadwerkelijk officieel van blasfemie worden beschuldigd zoals u vermoedde, kan redelijkerwijs ook worden aangenomen dat dit welbekend zou zijn in Pakistan. Het betreft immers een zeer ernstige beschuldiging en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er jaarlijks tussen 10 tot 15 blasfemiezaken zijn gespreid over de vertegenwoordigers van religieuze minderheden. De omvang van blasfemiezaken tegen christenen die juridisch werden behandeld ligt onder de tien per jaar. Hieruit besluit landinfo dat de problemen van christenen in de vorm van onrechtmatige beschuldigingen en maatregelen moeilijk als omvangrijk kunnen worden omschreven (zie landeninformatie 1). Hoewel dit hoegenaamd geen onderschatting betreft, blijkt dit toch relatief weinig voor te komen en kan worden aangenomen dat dergelijke gevallen welbekend zijn in Pakistan, zeker in geval het een heel gezin (een kind van 10 jaar inclus) zou betreffen. Ook in dit licht is uw gebrek aan kennis en inspanningen om meer te weten te komen niet aannemelijk.

Tot slot is uw gebrek aan inspanningen om te weten te komen in hoeverre de beschuldigingen reëel zijn en over wat het gaat eveneens volkomen onaannemelijk in het licht dat u nog een dochter in Pakistan heeft. Indien u de overtuiging hebt dat u, uw vrouw en uw 4 kinderen hiervan worden beschuldigd omdat de hele familie verantwoordelijk wordt geacht, is het evident dat u zich ten goede zou informeren om te weten te komen of dit repercussies op uw dochter in Pakistan kan hebben. Ondanks het feit dat zij is getrouwd, maakt zij immers redelijkerwijs nog steeds deel uit van uw gezin. U gaf immers zelf aan niet te weten waarom uw dochter die nog in Pakistan verblijft niet op de lijst voorkomt (CGVS p.13). Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u of uw gezin effectief van blasfemie in Pakistan worden beschuldigd wat niettemin de kern van uw vervolgingsvrees is.

Als tweede aspect in de geloofwaardigheidsanalyse is vastgesteld dat u en uw vrouw incoherente verklaringen afleggen betreffende het tijdstip waarop jullie te weten kwamen over de zwarte lijst. U verklaarde niet te weten in welk jaar u de lijst verkreeg, maar dacht dat u het in hetzelfde jaar ontving dat u stopte met werken (2009). U stelde dat het enkele maanden na de aankomst van uw familie in Zweden moest zijn geweest (CGVS p.8, 14). Ook uw vrouw gaf in eerste instantie aan niet te weten in welk jaar zij te weten kwam dat u op de zwarte lijst stond, maar gaf tot 2 maal toe expliciet aan dat het in hetzelfde jaar was dat zij in Zweden aankwam. Ze stelde eveneens dat het ongeveer 2-4 maanden na hun aankomst in Zweden was (CGVS echtgenote p.6-7). Echter blijkt elders uit uw verklaringen dat u pas over de zwarte lijst te weten kwam toen uw kennis u deze per e-mail doorstuurde (CGVS p.17). De door u neergelegde e-mail dateert echter van 9 maart 2010, bijna een jaar na de aankomst van uw familie in Zweden (uit printrak blijkt dat zij reeds in april 2009 in Zweden aankwamen). Gezien het belang van dergelijk document en de impact die dit moet hebben gehad, vanaf toen werd volgens u uw

gehele familie van een in Pakistan zeer ernstig misdrijf beschuldigd, is het onredelijk dat zowel u als uw vrouw een dergelijk vaag/incoherent tijds kader gaven waarin jullie deze voor jullie belangwekkende informatie te weten kwamen. Hoewel het logisch is dat u slechts een kopie kan neerleggen, blijft de vaststelling dat dit slechts een kopie betreft die geen enkele stempel bevat zodat weinig bewijskracht aan dergelijk document kan worden gegeven, zeker in geval deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Gezien dit het enige concrete bewijsstuk betreft dat indiceert dat u en uw familie door de Pakistaanse autoriteiten worden gevisieerd, zijn bovenstaande vaststellingen dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van dit attest.

Ten derde, in de door u geschetste omstandigheden is het weinig logisch dat u tot mei 2009 op de ambassade kon doorwerken en u klaarblijkelijk uit eigen beweging niet meer naar uw werk ging (CGVS p.3). U stelde wel dat uw baas u op verschillende manieren poogde te laten overplaatsen naar Pakistan, maar hier niet in slaagde. Hij zou zelfs zover gegaan zijn een vervalst medisch attest door een psycholoog te laten opstellen waarin gewag werd gemaakt van een depressie en dat een reis naar Pakistan enige verbetering hierin kon brengen (CGVS p.5). Het komt echter bevreemdend over dat het voor een machtig iemand (zoals u zelf aangaf) die een hoge positie op de ambassade bekleedt (hoofd kantoor) zoals in de door u neergelegde brieven staat vermeld) zo moeilijk is om een 'gewone' veiligheidsman die bovendien in zijn ogen een misdrijf heeft gepleegd, te laten overplaatsen (CGVS p.6). Dit te meer daar hij er in 2009, naar uw verklaringen, wel in slaagde een volledige familie waaronder een kind van 10 jaar van een zwaar misdrijf te laten beschuldigen. Dergelijke gang van zaken houdt weinig steek.

Ten slotte, als laatste element, komt het evenzeer bevreemdend over dat uw vrouw amper kennis had over wat er precies aan de hand was hoewel zij naar haar verklaringen eveneens wordt beschuldigd. Gevraagd waarom u van blasfemie werd beschuldigd, gaf zij vaagweg aan dat het iets met een discussie over de paus had te maken. Naast de vaagheid van deze verklaring, gaf ze aan dat de discussie over paus 'John' (Johannes Paulus II) ging, terwijl het volgens uw verklaringen over een uitspraak van paus Benedictus ging (CGVS echtgenote p.3, CGVS p.4). Te meer gezien zij en haar kinderen ook op de zwarte lijst voorkomen, is het niet aannemelijk dat zij dit niet zou weten. Het feit dat uw zoon verklaarde dat u aan het hele gezin vertelde dat de uitspraak van paus Benedictus betreffende de verspreiding van de islam met het zwaard de oorzaak van jullie problemen betreft, maakt dergelijke onwetendheid van haar des te onaannemelijker (CGVS (A.) p.3).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsvrees ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze zijn asielmotieven weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd

tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De overige door u en uw familie neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De foto's, de brief van de Belgische pastoor en de bewijzen van jullie lidmaatschap tot de Fatima kerk tonen aan dat u en uw gezin tot de christelijke gemeenschap behoren wat evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw schriftelijke reacties op de beschuldigingen van uw baas geven enkel aan dat u verklaringen geeft voor het foutlopen van bepaalde procedures betreffende het paspoort van een Zweeds staatsburger en voor uw laattijdige aankomst op de ambassade. De brieven van uw baas geven enkel aan dat hij ontevreden was over het foutlopen van bepaalde procedures inzake het paspoort van een Zweeds staatsburger en over uw laattijdige aankomst op de ambassade. Dergelijke zaken kunnen geenszins aantonen dat er sprake is van kwade wil van uw baas, te meer u nadien nog kon blijven doorwerken op de ambassade.

Het medisch attest bevat indicaties van een depressie van uwentwege en de aanbeveling dat u best een tijdje naar uw familie in Pakistan terugkeert om er te herstellen. Geenszins kan hieruit worden opgemaakt dat dit een vervalst medisch attest is dat uw baas heeft laten opmaken.

De vragen tot overplaatsing van uw baas geven aan dat hij zich ernstige zorgen maakte over de impact van uw medische toestand (depressie) op uw werk en hij het in ieders belang vond dat u naar Pakistan terugkeerde. Wederom kan op basis van die vragen niet worden opgemaakt dat er sprake is van enige kwade wil van uw baas.

De schoolbewijzen van uw kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen informatie over jullie asielmotieven."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/3, § 3b, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekende partijen vooreerst als volgt: *“De 2de, 3de, 4de, 5de en 6de verzoeker baseren hun asielaanvraag op de feiten en gebeurtenissen zoals weergegeven door eerste verzoeker. De motieven en argumenten vervat in de bestreden beslissing van 1ste verzoeker zullen dan ook het voorwerp van de middelen zoals die verder in dit verzoekschrift zullen worden opgenomen.”*

Vervolgens stellen verzoekende partijen als volgt in hun verzoekschrift:

“Doordat, eerste onderdeel, verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij van blasfemie wordt beschuldigd door de Pakistaanse overheden.

Terwijl dat verzoekers tijdens hun verklaringen bij verwerende partij toch minstens aannemelijk hebben gemaakt dat zij op een zwarte lijst zijn komen te staan die mogelijks te maken hebben met de uitspraken die eerste verzoeker had gedaan over uitspraken die Paus Benedictus had gedaan

Dat verwerende partij zich ten onrechte afvraagt op de verklaringen van verzoeker wel degelijk een belediging van de profeet voorstellen nu niet wordt ontkend dat eerste verzoeker een uitspraak van de Paus onderschreef waarin deze stelde dat de islam zich met het zwaard heeft verspreid doorheen de geschiedenis;

Het mag geen twijfel leiden dat het publiekelijk onderschrijven van een belastende verklaring van de hoogste instantie van een godsdienst (catholicisme) ten aanzien van een andere godsdienst (Islam) - waarvan geweten is dat beiden op gespannen voet leven – op zich al als beledigend kan worden beschouwd, en dat de inhoud van deze verklaring inderdaad rechtstreek de Islam en onrechtstreeks de Profeet in een slecht daglicht stelt;

Dat het ook zo is dat indien een persoon van blasfemie wordt beschuldigd deze aantijging ook geldt voor de leden van de familie en/of zelfs de omringde geloofsgemeenschap; cfr rapport Landinfo);

Dat het vooral eerste verzoeker, zijnde de vader van het gezin P., die met de feiten van een mogelijke beschuldiging van blasfemie te maken heeft gehad; dat hij dit inderdaad achteraf aan zijn familie heeft gemeld toen deze hem waren komen vervoegen in Zweden, dat het feit dat de vrouw en kinderen niet van alle details de hoogte zijn niets af mag doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers; dat men zich kan voorstellen dat eerste verzoeker zijn vrouw en kinderen niet de schrik op het lijf wil jagen;

Dat tevens dient te worden opgemerkt dat de feiten omtrent het ontstaan van de aantijging van blasfemie lastens eerste verzoeker dateren van 2009, hetzij 5 jaar geleden;

Dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze is gemotiveerd of dit punt

Doordat, tweede onderdeel, zelf indien men zou moeten besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers omtrent de aanklacht van blasfemie er toch – gelet op de zeer kwetsbare positie van christenen in Pakistan zoals uiteengezet in de door verwerende partij aangehaalde rapporten in de bestreden beslissingen – verder zal moeten worden onderzocht of de feitelijke situatie in Pakistan - i.e. het aanhoudend wijd verspreid sektarisch geweld tegen de christelijke bevolking - niet een gevaar op arbitraire vervolgingen uitmaakt van niet zozeer de Pakistaanse autoriteiten doch veeleer uitgaande van Pakistaanse extremistische (bevolkings)groepen waarop de overheid geen grip lijkt hebben en die dus in alle straffeloosheid christenen kunnen pesten, lastigvallen, onteigenen en zelf in bepaalde gevallen zelfs verbranden;

Dat met andere woorden verwerende partij lijkt te stellen dat een christen in Pakistan enkel gevaar loopt op vervolging in de zin van Geneefse Vluchtelingenconventie als hij of zij van blasfemie wordt beschuldigd doch niet in het geval hij of zij gewoon in de christelijke gemeenschap zijn geloofsbelijdenis onderhoud in gemeenschap;

Terwijl dat een lezing van het rapport Landinfo dat verwerende partij zelf bij de bestreden beslissingen voegt wel duidelijk gewag maakt van vervolgingen van christenen zonder dat er daarbij expliciet sprake is van blasfemie, laat staan van een formele beschuldiging op die grond;

Dat hoewel er officieel slechts sprake zou zijn van een 10-tal officiële aanklachten wegens blasfemie in Pakistan, het toch opmerkelijk is dat het aantal vermoorde of/en gewonde christenen als gevolg van sektarisch geweld over de honderden loopt;

Dat het verder niet eens dat nodig het slachtoffer zelf rechtstreeks van blasfemie beschuldigd wordt opdat zijn fysieke en morele integriteit als christen in gevaar zou komen; cfr Landinfo p. 18)

Dat het niet betwist wordt dat verzoeker sinds jaar en dag praktiserende christenen zijn zoals de neergelegde documenten op afdoende wijze aantonen;

Dat het rapport in die context het volgende recente incident (maart 2013) vermeldt: “The police arrested him on Friday under the blasphemy law, but on Saturday, hundreds of Pakistanis decided to punish the Christians in the lower –middle-class Dabwali Bagh area of Lahore. They burnt over 125 houses, a church, and several shops, and forced the Christian families to flee the area. No casualties were reported; (Shams 2013)”

Dat het duidelijk is dat de meeste slachtoffers onder de christenen niet komen van de officiële aanklachten wegens blasfemie (wel integendeel, cfr. Landinfo) doch eerder van extremistische groepen van de bevolking (soennitische moslims) die met een aanklacht van blasfemie in het vaandel zelf ten strijde strekken en het recht zo in eigen hand nemen middels intimidatie geweld en moord;

Dat het Landinfo rapport ook lijkt te willen aantonen dat het geweld tegen christenen over de laatste enkel maar toeneemt: cfr Landenonfo p. 18: De laatste jaren werden de christen in verschillende delen van Pakistan blootgesteld aan grove geweld - en moordacties, waarschijnlijk uitgevoerd door extreem militante moslim krachten. Er schijnt een brede consensus te bestaan over het feit dat extreem geweld vanwege de moslims vandaag de dag de meest ernstige bedreiging vormt tegen het recht van de christelijke gemeenschap op vrije beoefening van hun godsdienst. Zowel Lashkar-e- Taiba en Sipah e-Sahaba (Ahle Sunnat wal Jamaat) zijn verantwoordelijk voor uitgebreid geweld tegen christenen."

Dat eerste verzoekers reeds sinds 2006 en de overige verzoekers sinds 2009 Pakistan hebben verlaten en dat het een feit dat sindsdien de situatie voor christenen in Pakistan om aanzienlijke wijze verslechterd is wat het veiligheid als geloofsgemeenschap betreft; cfr Landinfo op p. 17: "CLAAS is van mening dat de situatie van de christenen van 11 september 2001 verslechterd is en is een toename van de aanvallen tegen de christenen en hun eigendommen na het jaar 2000. In extreme milieus werden de aanvallen op de christelijke eigendommen als aanvallen op de Verenigde Staten in Pakistan beschouwd;"

Dat ook uit het Landinfo rapport moet blijken dat de overheden ook geheel niet tussenkomen in dit sektarisch geweld: cfr p. 12 van het rapport Landinfo: "De overheden, door middel van de politie en rechtbanken, volgen ook niet alle aangiftes op. Terwijl de overheden geen zaken aanvatten, schijnt het duidelijk te zijn dat er geen maatregelen worden getroffen om de om de christen te beschermen die van het slachtoffer van geweld worden en dat ze ook niet de personen, groepen of milieus die verantwoordelijk zijn voor de inbreuken, uitdagen of tegen hen reageren. De gesprekspartners schijnen het erover een te zijn dat de overheden, door terughoudend tegenover de militante, sektarische groepen en gebrek aan sancties tegenover de verantwoordelijken voor inbreuken in lokale gemeenschappen, hebben bijgedragen tot legitimering van inbreuken tegen christenen. Een van de redenen van deze situatie is dat overheidspersoon vaak zelf aan dreigingen en druk van extremistische moslim groepen hebben blootgestaan."

Dat dient te worden onderzocht of er, gelet op de huidige context, niet kan geoordeeld worden dat er thans sprake is van vervolgingen van een groep mensen in Pakistan, in casu de christenen;

Dat verzoekers hier in het bijzonder verwijzen naar arrest RVV n° 100 966 van 16 april 2014 en arrest n° 45 396 van 24 juni 2010;

Dat dit laatste arrest de vervolging van een groep als volgt definieert: "une persécution résultant d'un politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci » ;

Dat het genoemde Landeninfo rapport inderdaad op dit punt op p.17 een relevante observatie formuleert: "(...) HRCP werkt voor enkele jaren met hogere cijfers dan SATP, bijvoorbeeld voor 2011, waar de cijfers van de commissie 389 doden en 601 gekwetsten aangeven, alleen in aanvallen tegen "Muslin Sects". Dit houdt verband met hoe het wordt ingedeeld en heeft voor het doel minder belang. Van centraal belang is dat alle minderheden zijn blootgesteld aan **verschillende vormen van toevallige aanvallen** en dat deze in de eerste plaats de sjiitische bevolking treffen maar dat ook christenen en hun heilige plaatsen **door toevallig dodelijk geweld worden getroffen**. Freedom house beweerde in 2012 dat "recent waves of attacks on Christians have been attributed to the spread of Sunni extremists ideology in Pakistan" (onderstreept en vetgedrukt door verzoekers)

Dat deze laatste observatie tevens vragen stelt bij de bevinding van verwerende partij dat aan verzoekers geen subsidiaire bescherming kan worden verleend terwijl er wel degelijk sprake is van blind en willekeurig geweld tegen leden van de minderheidsgemeenschappen in Pakistan, waaronder de christenen;

Dat op grond van het voorafgaande niet kan worden uitgesloten dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan het slachtoffer kunnen worden van onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en/of artikel 48/4 §2 b en c Vr. W;

Dat inzake met de grootste omzichtigheid (cfr genoemde arresten RVV – "avec grande prudence") dient te worden gehandeld en minstens het gegeven dat een persoon deel uitmaakt van een bepaalde manifest gediscrimineerde groep in overweging dient te worden genomen om het individueel risico op vervolging te kunnen evalueren, door bijvoorbeeld soepeler om te gaan met het beginsel van de voordeel van de twijfel. (cfr arrest RVV n° 45 396 van 24 juni 2000, arrest RVV 56 747 van 24 februari 2011, arrest RVV n° 24 425 van 12 maart 2009)

Dat de bestreden beslissingen op dit punt niet op afdoende wijze zijn gemotiveerd.

Doordat, derde onderdeel, dat op grond van het voorafgaande verwerende partij heeft nagelaten na te gaan of verzoekers niet kunnen worden aangemerkt als "réfugiés sur place" i.e. een vreemdeling die

zich in België bevindt, kan door eigen toedoen vluchteling worden wegens de activiteiten die hij alhier ontplooit, onder de dubbele voorwaarde dat zijn activiteiten gekend zijn of gekend kunnen zijn bij de autoriteiten in Pakistan en dat zij bij hem een vrees voor vervolging bij terugkeer doen ontstaan;
Dat het in ieder geval duidelijk is dat verzoekers thans nog altijd op een zwarte lijst staan en dat het gekend is dat zij sinds jaar en dag praktiserende christenen zijn; tussen deze twee vaststellingen hoeft een aantijging van blasfemie – waarvoor zelfs de geringste belediging kan volstaan - niet ver om de hoek te liggen, zeker in hoofde van niet gecontroleerde extremistische groepen;
Dat zelfs als verwerende partij zou willen volhouden dat verzoekers niet het voorwerp van een klacht omwille van blasfemie zouden zijn - quod certe non - het zeker niet ondenkbeeldig is dat de Pakistaanse autoriteiten of zelf hooggeplaatste extremistische personen op de hoogte zijn of kunnen zijn van het feit dat verzoekers christenen zijn en deze geloofsbelijdenis ook dag in dag uit veruitwendigen;
Dat ondanks het feit dat verzoekers reeds sinds 2006 en 2009 Pakistan verlaten dit zeker niet wil zeggen dat de situatie zich voor hun veiliger voordoet bij een terugkeer naar Pakistan;
Dat het opvalt dat verwerende partij de asielaanvragen van verzoekers maar op zeer beperkte wijze heeft beoordeeld – louter afgaande op het niet bewezen achten van het bestaan van een aanklacht wegens blasfemie lastens verzoekers – en daarbij heeft nagelaten de algemene situatie van onveiligheid omwille van aanhoudend en wijdverspreid sektarische geweld – zoals op omstandige wijze uiteengezet in de voornoemde rapporten - waarvan christenen de laatste jaren in toenemende mate het slachtoffer zijn;
Dat de bestreden beslissingen op dit punt niet op afdoende wijze zijn gemotiveerd;
Dat op grond van al het vooraangaande de artikelen 48/3, artikel 48/4 en 62 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook artikel 3 EVRM werden geschonden;
Dat het middel in zijn geheel bijgevolg ernstig en gegrond voorkomt."

2.1.2. Verweerder legt samen met een aanvullende nota per drager op 29 april 2014 de COI Focus "Pakistan. Overzicht van landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie" van 12 november 2014 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.1.3. Verzoekende partijen leggen samen met een aanvullende nota ter terechtzitting de volgende stukken neer: het Thematisch Ambtsbericht over de positie van Ahmadi's en christenen in Pakistan van november 2014 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 1), een lijst van internetartikels over geweld tegen christenen in Pakistan (stuk 2), internetartikelen verschenen tussen 31 juli 2015 en 15 april 2015 (stuk 3), artikelen verschenen op de website van BBC (stuk 4) en foto's (stuk 5), (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.2.1. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 48/3, § 3b van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geen paragraaf 3b heeft, zodat deze schending niet kan worden aangevoerd.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden de asielaanvragen van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissingen weigeren aan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) eerste verzoekende partij niet weet waarvan zij officieel wordt beschuldigd en zij niet

meer inspanningen leverde om dit te weten te komen, (ii) gelet op de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie'), kan worden aangenomen dat het welbekend zou zijn in Pakistan indien een heel gezin (waaronder een kind van tien jaar) officieel van blasfemie beschuldigd zou zijn, (iii) eerste verzoekende partij niet weet waarom haar in Pakistan verblijvende dochter niet op de zwarte lijst voorkomt, (iv) eerste en tweede verzoekende partij incoherente verklaringen afleggen met betrekking tot het moment waarop zij op de hoogte kwamen van de zwarte lijst, (v) het in de geschetste omstandigheden weinig logisch is dat eerste verzoekende partij tot mei 2009 op de Pakistaanse ambassade kon doorwerken en zij uit eigen beweging niet meer naar haar werk ging, terwijl het niet zo moeilijk zou zijn voor een machtig iemand die een hoge positie op de ambassade bekleedt, om een "gewone" veiligheidsman die in zijn ogen een misdrijf heeft gepleegd, te laten overplaatsen, (vi) tweede verzoekende partij amper kennis had over wat er precies aan de hand was, en (vii) de neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het publiekelijk onderschrijven van een belastende verklaring van de hoogste instantie van één godsdienst (het katholicisme) ten aanzien van een andere godsdienst (de islam) op zich al als beledigend kan worden beschouwd en dat de inhoud van deze verklaring rechtstreeks de islam en onrechtstreeks de profeet in een slecht daglicht stelt, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekende partijen het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Daarenboven verklaarde eerste verzoekende partij dat zij aan haar baas en de eerste secretaris antwoordde dat de paus steeds gelijk heeft, hetgeen bezwaarlijk beschouwd kan worden als het publiekelijk onderschrijven van een belastende verklaring van de paus (gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij, p. 4). Dit klemt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat een beschuldiging van blasfemie in Pakistan weinig voorkomt, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het onderschrijven van een verklaring van de paus ten aanzien van een baas op de Pakistaanse ambassade in Zweden op zich onvoldoende is om tot een dergelijke zware beschuldiging te kunnen leiden.

Dat de feiten die aanleiding zouden gegeven hebben tot de beschuldiging van blasfemie dateren van 2009 kan niet worden aangenomen als verschoning voor de gebrekkige kennis van tweede verzoekende partij. Zij vraagt immers in België internationale bescherming, zodat kan worden aangenomen dat de beweerde feiten in haar geheugen gegrift staan en dat eerste verzoekende partij haar gezinsleden op afdoende wijze inlicht omtrent deze feiten. Dat zij haar echtgenoot en kinderen niet "de schrik op het lijf wil jagen", is een blote bewering en kan dan ook evenmin aanvaard worden als verschoningsgrond.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat eerste verzoekende partij, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaarde niet te weten waarom de asielaanvraag die zij in Zweden indiende, werd afgewezen alhoewel zij een advocaat onder de arm nam. Het is niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij, die zelf op de Pakistaanse ambassade in Zweden werkte en derhalve een geschoold persoon is, niet op de hoogte is van de concrete motieven van de Zweedse asielinstanties om haar asielaanvraag te weigeren.

Waar verzoekende partijen menen dat zij kunnen worden aangemerkt als "réfugié sur place", duiden zij niet aan omwille van welke activiteiten die zij in België ontplooid zouden hebben als "réfugié sur place" beschouwd zouden kunnen worden. Hun christelijk geloof is immers geen activiteit die zij voor het eerst in België aanvatten.

2.3.2. Wat betreft hun christelijk geloof, wordt er in de bestreden beslissingen terecht op het volgende gewezen: *"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden, waarbij het onderzoek van uw asielaanvraag met de nodige omzichtigheid wordt gevoerd. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan*

ook noodzakelijk." Gelet op het hoger gestelde, slagen verzoekende partijen er niet in aan te tonen dat zij *in concreto* vervolging dienen te vrezen omwille van hun christelijk geloof. Het feit dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat christenen in Pakistan in een precare situatie *kunnen* leven, doet hieraan geen afbreuk. Hiermee werd in de bestreden beslissingen weldegelijk en op afdoende wijze rekening gehouden. Nergens in de bestreden beslissingen wordt overigens beweerd dat christenen enkel vervolging dienen te vrezen wanneer zij officieel van blasfemie beschuldigd worden. Verzoekende partijen brengen evenwel geen (geloofwaardige) elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van hun christelijk geloof in Pakistan vervolging zouden vrezen. Hoewel christenen in Pakistan in een precare situatie kunnen leven, kan, gelet op de informatie in het administratief dossier, uit het loutere feit een aanhanger te zijn van het christelijk geloof geen vrees voor vervolging worden afgeleid.

Daarenboven dient opgemerkt dat uit de informatie die verzoekende partijen zelf ter terechtzitting bijbrengen (rechtsplegingsdossier, stuk 11) evenmin valt af te leiden dat zij in Pakistan vervolging dienen te vrezen louter omwille van hun christelijk geloof. Hoewel er sprake is van sektarisch geweld en gevallen waarbij christenen het slachtoffer zijn van aanvallen van extremistische groeperingen, zoals ook blijkt uit de artikelen waarnaar verzoekende partijen verwijzen, en uitzonderlijk zelfs van een grootschalige aanslag, zoals in 2013 en 2015, kan niet worden aangenomen dat er in Pakistan sprake is van een vervolging van christenen louter omwille van hun geloof in het algemeen. Dat er in de provincie Punjab meer incidenten voorkomen, is een logisch gevolg van het feit dat de grote meerderheid van de Pakistaanse christenen in deze provincie woont, zoals blijkt uit het Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 11). Daarenboven wordt in dit ambtsbericht gesteld als volgt: *"Zo lang er zich geen specifieke problemen voordoen, leven moslims, Ahmadi's en Christenen over het algemeen vreedzaam samen in Pakistan."* (pagina 32). Tevens blijkt dat er christenen zijn die hoog opgeleid zijn en dikwijls hoge posities bekleden (*ibidem*), waartoe eerste verzoekende partij blijkbaar toe behoort gelet op haar functie op een diplomatieke vertegenwoordiging. Hieruit blijkt eens te meer dat verzoekende partijen niet louter omwille van hun christelijk geloof vervolging dienen te vrezen, doch dat zij *in concreto* moeten aantonen dat zij vervolgd worden of werden, waar zij – gelet op het bovenstaande – niet in slagen.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld.

2.3.3. Mede in acht genomen hetgeen vooraf gaat, dient vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen inzake vluchtelingenrechtelijke vervolging steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat de asielrelazen van verzoekende partijen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Gelet op het hoger vastgestelde inzake hun relazen en de elementen in het dossier tonen verzoekende partijen niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verder stellen de bestreden beslissingen terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel."

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Uit de door verweerder per drager bijgebrachte COI Focus "Pakistan. Overzicht van landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie" van 12 november 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Verzoekende partijen brengen geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 9) onjuist of achterhaald zou zijn en verwijzen, integendeel, zelf naar verweerders informatie. Het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal maakte uit deze informatie, is evenwel geen dienstig verweer.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake hun relazen en de elementen in het dossier tonen verzoekende partijen niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS